

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) V. S.**, bydlištěm x, a **b) J. D.**, bydlištěm x, zastoupených JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou se sídlem Kodaňská 521/57, 101 00 Praha 10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti **Honebního společenstva V.**, se sídlem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2013, sp. zn. SZ_106507/2007/KUSK/10, č. j. 152590/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2013, sp. zn. SZ_106507/2007/KUSK/10, č. j. 152590/2012/KUSK, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalobci b) se ukládá zaplatit do 7 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 3945001913.**
- III. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 18.729,20 Kč k rukám jejich zástupkyně, JUDr. Sylvy Rychtalíkové.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení

rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2013, sp. zn. SZ_106507/2007/KUSK/10, č. j. 152590/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „městský úřad“), ze dne 23. 5. 2007, č. j. 2451/ZP/06/LISV, a to tak, že podle § 20 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění zákona č. 18/2012 Sb. (dále jen „zákon o myslivosti“) odmítl zapsat honební společenstvo (dále jen „HS“) Jeviněves do rejstříku honebních společenstev a odmítl uznat společenstevní honitbu Jeviněves.

Žalobci uvedli, že z průběhu řízení i z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nebyla splněna ani jedna z podmínek pro rozhodnutí o odmítnutí návrhu na registraci a na uznání honitby podle § 20 odst. 4 zákona o myslivosti. Napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu a v provedených důkazech. Ze zápisu z ústního jednání, které se konalo u žalovaného dne 2. 3. 2004, vyplývá, že ke dni ustavující valné hromady disponovalo HS Jeviněves nepochybně s 548,8 ha honebních pozemků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že nezkoumal souvislost jednotlivých honebních pozemků, které měly být součástí honitby Jeviněves, protože již není možno předmětnou honitbu uznat z jiných důvodů. Tyto důvody však nejsou v rozhodnutí srozumitelně uvedeny. Rovněž závěr žalovaného, že v předložených stanovách nezjistil nedostatky, které by bránily registraci HS Jeviněves, je zcela nesrozumitelný a tudíž nepřezkoumatelný. Žalovaný dále v řízení následujícím po zrušení jeho předcházejícího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem neodstranil vytčené vady řízení, nezjistil opět skutkový stav věci, nedoplnil dokazování, a napadené rozhodnutí je tak zatíženou stejnou vadou jako rozhodnutí předchozí. Podle žalobců dále žalovaný postupoval v přímém rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., když naprosto ignoroval závěry Nejvyššího správního soudu, který uložil žalovanému, aby se zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro registraci HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby ke dni konání ustanovující valné hromady dne 1. 7. 2002. V tomto směru byl žalovaný zavázán se důkazně vypořádat s otázkou případného vyřazení přihlášek ke členství v HS. Dále není zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti opírá žalovaný svoje tvrzení, že s ohledem na právní vztahy nastolené na území v současné době již není možné honitbu Jeviněves uznat. Pojem „pravomocně uznané honitby“ je zcela neurčitý a jde o závěr nepřezkoumatelný. Rozhodnutím o uznání společenstevní honitby V. nebyla podle žalovaných vytvořena žádná překážka věci rozhodnuté ve vztahu k návrhu žalobců na registraci HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby Jeviněves, a to už z toho důvodu, že účastníkem řízení o uznání společenstevní honitby V. nebyl žádný z členů HS Jeviněves. Pokud tedy v řízení o uznání honitby V. bylo rozhodnuto o přiřazení honebních pozemků ve vlastnictví členů HS Jeviněves či některých z nich do honitby V., a to ať už z moci úřední či na návrh navrhovatele, nejde o rozhodnutí pravomocné ani vykonatelné, neboť nebylo oznámeno vlastníkům dotčených pozemků. Takové rozhodnutí jim muselo být doručeno, jinak nenabylo právní moci a vykonatelnosti. Žalobcům není známo a z obsahu napadeného rozhodnutí se vůbec nepodává, jaké konkrétní honební pozemky či kterých členů HS Jeviněves měly být přiřazené k jiné honitbě a v tomto směru je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné. Žalovaný i městský úřad postupovali v předchozích fázích řízení v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť nerespektovaly závěry správního soudu, který jim uložil vést souběžně řízení o uznání honiteb V. a Jeviněves. Názor, že případné přerušení jednoho z řízení je překážkou pro jeho spojení s jiným řízením, nemá žádnou oporu v zákoně. K přerušení řízení může dojít pouze rozhodnutím správního orgánu ze zákonem předvídaných důvodů. Přerušení řízení o uznání honitby Jeviněves nemůže být překážkou pro spojení tohoto řízení s řízením o uznání jiné honitby. Není v souladu se zákonem ani ústavními předpisy a principy, aby bylo přednostně rozhodnuto o přiřazení honebních pozemků ve vlastnictví osob, které projevíly jednoznačnou vůli založit vlastní honební společenstvo, před tím, než bude rozhodnuto o jejich návrhu na uznání

honitby. Rozhodnutí o přiřazení honebních pozemků, k němuž dochází z moci úřední proti vůli jejich vlastníka, nelze upřednostňovat před rozhodnutím o uznání společenstevní honitby, do níž vlastníci své pozemky dobrovolně sdružil.

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a své závěry vedoucí jej k vydání napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobců uvedl, že je nutno vycházet z pravomocně uznaných honiteb. Řada přihlášek vlastníků honebních pozemků byla učiněna do více honebních společenstev. Pokud žalobci nejsou členy žádného honebního společenstva, pak jejich vlastnictví honebních pozemků, nepřiřazených do žádné honitby, nezpůsobuje nezákonnost uznaných honiteb v této lokalitě s ohledem na souvislosti honebních pozemků a zásady tvorby honitby. Žalobce a) vlastní 1,0286 ha honebních pozemků a žalobce b) 0,4725 ha honebních pozemků. Výměra překrytí honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V. s pozemky, které teoreticky mohly tvořit společenstevní honitbu HS Jeviněves je 270,8645 ha. Námitka ohledně údajných nepominutelných účastníků řízení o uznání honiteb je nejen formulována obecně, ale s ohledem na to, že žalobci podávali opakovaně odvolání a žaloby proti těmto rozhodnutím, a byli tak prokazatelně seznámeni jako účastníci řízení s vytvořením honiteb, se jeví jako účelová i s ohledem na presumpci správnosti rozhodnutí o uznání společenstevních honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V.. Při správním řízení o tvorbě a uznání společenstevní honitby V. byl přípravný výbor HS Jeviněves a žalobci jako jeho zástupci účastníkem tohoto řízení a byli tak prokazatelně seznámeni se všemi podklady řízení, žádostmi, přihláškami a pozemky, které tvoří společenstevní honitbu V. Přiřazení honebních pozemků, které měly teoreticky tvořit společenstevní honitbu HS Jeviněves bylo provedeno na návrh přípravného výboru HS V., nikoliv z rozhodnutí správního orgánu. Dne 28. ledna 2003 proběhlo za přítomnosti žalobce a) jednání na městském úřadu, jehož předmětem bylo překrývání honiteb HS V. a HS Jeviněves. Městský úřad vyzval obě strany k dohodě. Žalobce a) odmítl poskytnout HS V. podklady k porovnání přesahu honiteb. Dalšími skutečnostmi, které prokazují pravomocný vznik společenstevních honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V. ještě před uznáním honitby HS Jeviněves vyplývá i z prostého porovnání časové souslednosti podávaných návrhů. Ještě v roce 2007 HS Jeviněves doplňuje návrh na registraci společenstva o zákonem předepsané podklady, aniž by byla tato honitba uznána, a rozhodnutí o honitbách Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V. jsou již pravomocná. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s vyjádřením žalovaného a poukázala současně na skutečnost, že žalobce a) je jejím členem.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 3. 7. 2002 byl u Okresního úřadu Mělník podán návrh na uznání společenstevní honitby Lověna Spomyšl-Jeviněves, který byl okresním úřadem zamítnut. Dne 30. 12. 2002 byl podán Okresnímu úřadu Mělník návrh na zápis HS Jeviněves a návrh na uznání společenstevní honitby, podepsaný mimo jiné žalobci jako členy přípravného výboru HS Jeviněves. Od 1. 1. 2003 vedl řízení o těchto návrzích městský úřad, na který v tomto přešla působnost Okresního úřadu Mělník. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2003 městský úřad tyto návrhy zamítl. Žalovaný však rozhodnutí městského úřadu svým rozhodnutím ze dne 21. 6. 2004 zrušil a vrátil věc městskému úřadu k dalšímu řízení. Městský úřad rozhodnutím ze dne 8. 12. 2004 návrhy opětovně zamítl. Toto rozhodnutí však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2006 zrušeno a věc vrácena městskému úřadu k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2006 městský úřad řízení přerušil, a to do skončení řízení o kasační stížnosti sp. zn. 6 As 38/2005 ve věci honitby a HS Ledčice-Jeviněves I. Opatřením ze dne 21. 5. 2007 městský úřad vyrozuměl účastníky o pokračování v přerušném řízení. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2007 městský úřad zamítl

návrh přípravného výboru HS Jeviněves na registraci HS Jeviněves a na uznání společenstevní honitby Jeviněves. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 8. 2007 rozhodl o odvolání proti rozhodnutí městského úřadu tak, že jeho rozhodnutí změnil tak, že podle § 20 odst. 4 zákona o myslivosti odmítl zapsat HS Jeviněves do rejstříku HS a odmítl uznat společenstevní honitbu Jeviněves. Žalobci dne 17. 10. 2007 podali k Městskému soudu v Praze proti tomuto rozhodnutí žalobu. Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 3. 9. 2009, č. j. 8 Ca 324/2007-102. Na základě kasační stížnosti žalovaného byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2009 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 12/2010-124. Městský soud v Praze následně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2011, č. j. 8 A 195/2010-145. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 90/2011-206, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a zároveň rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2007 a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že odmítl zapsat honební společenstvo Jeviněves do rejstříku honebních společenstev, a odmítl uznat společenstevní honitbu Jeviněves. Z hlediska řízení před zdejším soudem jsou přitom významné zejména závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012 a v napadeném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný je povinen se znovu zabývat otázkou, zda byly splněny podmínky pro registraci HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby, a to ke dni konání ustavující valné hromady dne 1. 7. 2002. Zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že honební společenstvo, které zatím nebylo registrováno, může po konání ustavující valné hromady připustit konání další valné hromady, má-li k tomu závažné důvody, ale v takovém případě si přípravný výbor musí být vědom, že výsledky již konané ustavující valné hromady se prakticky ruší a na každé další ustavující valné hromadě musí být provedeny znovu veškeré úkony stanovené zákonem. Vedle toho vyjádřil názor, že se členem honebního společenstva nemohla stát obec, neboť jestliže obce ke dni konání ustavující valné hromady nesplňovaly podmínku možnosti ručení svým majetkem ve prospěch honebního společenstva ve smyslu zákona o myslivosti, bylo třeba vyřadit jejich přihlášky pro nesplnění základní podmínky členství. Žalovaný se měl podle Nejvyššího správního soudu zejména dále znovu důkazně vypořádat s otázkou případného vyřazení přihlášek ke členství v honebním společenstvu a uvést do souladu veškeré své závěry a úvahy, které vyslovil v rámci jednotlivých předchozích rozhodnutí, tj. musel uvést, na kterých závěrech i nadále trvá, které pokládá za chybné či mylné a své závěry zdůvodnit. Kromě toho se měl žalovaný přezkoumatelným způsobem zabývat otázkou, v čem předložené stanovy nesplňovaly podmínky na ně kladené zákonem o myslivosti. Konečně Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že honební společenstvo Jeviněves mělo být na základě podaného návrhu registrováno, bylo třeba, aby se s ohledem na velký časový odstup od okamžiku podání návrhu na registraci zabýval otázkou, zda je v současnosti ještě přípustné vyslovit kladný výrok o registraci HS Jeviněves. Podle Nejvyššího správního soudu totiž s ohledem na dobu uplynulou od podání návrhu na uznání honitby není možné nezohlednit v současnosti již nastolené právní vztahy. Žalovaný proto měl při rozhodování o registraci HS posoudit zároveň podmínku aktuální existence honitby a posoudit otázku, zda lze za současné situace v honitbě rozhodnutí o uznání společenstevní honitby Jeviněves vydat.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval primárně právě otázkou, zda lze za současné situace rozhodnutí o uznání honitby Jeviněves vydat. Uvedl, že důležité jsou v současné době nastolené právní vztahy v území, v němž měla být uznána společenstevní honitba Jeviněves. Dodal, že pokud by vzhledem k současně nastoleným právním vztahům

v předmětném území již nebylo možno společenstevní honitbu Jeviněves uznat, potažmo registrovat HS Jeviněves, postrádal by smysl i další postup (posouzení platnosti a akceptovatelnosti jednotlivých přihlášek k členství v HS a posouzení předložených stanov). Další dokazování by zcela neúčelně zatěžovalo účastníky řízení, aniž by jejich úkony měly jakýkoliv vliv na konečný výsledek vlastního řízení. Podle napadeného rozhodnutí byla honitba Nová Ves uznána rozhodnutím Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 24. 3. 2003, č. j. 56/02/ŽP (nabylo právní moci dne 26. 5. 2004), rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 17. 3. 2003, č. j. 66/02/ŽP (nabylo právní moci dne 26. 5. 2004), byla uznána honitba Ledčice-Jeviněves a rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2003, č. j. 187/2007/KUSK-OŽP/MaG (nabylo právní moci dne 13. 4. 2007), byla uznána honitba V. Žalovaný dále uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí uplynuly více než tři roky od nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby ve všech uvedených případech a jsou tak vyčerpány všechny řádné i mimořádné opravné prostředky, které by bylo možno v daném případě aplikovat. Nastolené právní vztahy v území, které mělo spadat do území honitby Jeviněves, je tak třeba brát jako definitivní a nezpochybnitelné. Možnost jejich změny z pohledu správních orgánů v současné době neexistuje. Jakékoliv nové skutečnosti, byť by daly za pravdu odvolateli, již nemohou mít vliv na výsledek vlastního řízení. Honitbu Jeviněves není proto možno uznat. Žalovaný se dále zabýval dalšími otázkami, které byly sporné v rámci odvolacího správního řízení, včetně námitek žalobců uvedených v odvolání, ačkoliv dle jeho slov jejich řešení již nemohlo mít s ohledem na nastolené právní vztahy v území na výsledek vlastního řízení vliv.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zdejší soud předně upozorňuje na skutečnost, že rozhoduje poté, co předcházející rozhodnutí žalovaného zrušil společně s rozhodnutím Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud. Zdejší soud je tak stejně jako žalovaný vázán právním názorem, který vyjádřil Nejvyšší správní soud (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s. a § 110 odst. 4 s. ř. s.).

Zdejší soud se předně zabýval námitkou žalobců, podle které žalovaný postupoval v přímém rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., tedy naprosto ignoroval závěry Nejvyššího správního soudu, že se má zabývat otázkou, zda byly splněny podmínky pro registraci HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby. Nejvyšší správní soud uvedl, že se otázkou, zda je v současnosti přípustný kladný výrok o registraci HS Jeviněves, zabýval pro případ, že by žalovaný dospěl k závěru, že HS Jeviněves mělo být na základě podaného návrhu registrováno. Tento názor však nelze podle zdejšího soudu vykládat v tom smyslu, že se žalovaný nejprve měl zabývat otázkou, zda mohlo být HS Jeviněves s ohledem na podmínky upravené v zákoně o myslivosti registrováno, a teprve následně zkoumat, zdali nastolené právní vztahy v dotčeném území vůbec umožňují pozitivní rozhodnutí vůbec vydat. Právní názor Nejvyššího správního soudu nelze chápat jako závazné stanovení pořadí kroků, které měl žalovaný v dalším řízení učinit. Zdejší soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, podle kterého, pokud by vzhledem k současně nastoleným právním vztahům v předmětném území již nebylo možno společenstevní honitbu Jeviněves uznat a registrovat HS Jeviněves, postrádal by další postup smysl. Tento závěr je v souladu s obecnou zásadou vyjádřenou mimo jiné v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“), podle jehož § 51 odst. 3, je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Aby totiž mohli být žalobci úspěšní, musely by být s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu splněny dvě skupiny podmínek. Podmínky pozitivní, které zákon o myslivosti stanoví pro registraci HS a uznání společenstevní honitby a které by musely být splněny ke dni konání ustavující valné hromady, a podmínky negativní spočívající v absenci takových právních vztahů v dotčeném území, které by vznik společenstevní honitby a tedy registraci HS znemožňovaly, a to ke dni rozhodování žalovaného. Je přitom nerozhodné, v jakém pořadí bude správní orgán splnění obou skupin podmínek zkoumat. Naopak zásada hospodárnosti a procesní ekonomie podle zdejšího soudu velí, aby se správní orgán pozitivními podmínkami již nezabýval, bude-li v řízení prokazatelně a přezkoumatelným způsobem zjištěno, že jsou naplněny podmínky negativní. Rozhodl-li tedy žalovaný o odmítnutí zapsání HS Jeviněves do rejstříku honebních společenstev a odmítnutí uznání společenstevní honitby Jeviněves z důvodu v současnosti existujících právních vztahů v území, nebylo třeba se již v rozhodnutí zabývat otázkou, zda zde ke dni ustavující valné hromady byly důvody pro registraci HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119). Podle zdejšího soudu se tudíž žalovaný mohl zabývat předně otázkou, zdali vůbec současný stav v území umožňuje vznik společenstevní honitby a registraci HS Jeviněves, a v případě, že nikoliv, vydat negativní rozhodnutí a nezabývat se tak již otázkou existence podmínek pro registraci HS a uznání společenstevní honitby ke dni ustavující valné hromady.

S tím však souvisí rovněž otázka, zdali v takovém případě mohl žalovaný rozhodnutím podle § 20 odst. 4 zákona o myslivosti odmítnout zapsat honební společenstvo do rejstříku a uznat společenstevní honitbu. Podle tohoto ustanovení orgán státní správy myslivosti odmítne zapsat honební společenstvo do rejstříku a uznat společenstevní honitbu, jestliže a) celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu členů nedosahuje výměry stanovené tímto zákonem pro vznik společenstevní honitby nebo b) předložené stanovy nesplňují podmínky podle § 19 odst. 6 písm. a). Důvody stanovené v písmenech a) a b) stačí splnit alternativně, tedy pro odmítnutí žádosti postačí existence jednoho z uvedených důvodů. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalovaného byly stanovy v souladu s § 19 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti. Zdejší soud se proto zabýval otázkou, zda změnu právních vztahů v dotčeném území od doby ustavující valné hromady lze podřadit pod důvody odmítnutí podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti. Dospěl k závěru, že ano, tedy že situaci, kdy na území, na kterém měla být dle návrhu žalobců uznána společenstevní honitba Jeviněves, již jsou rozhodnutími, která jsou v právní moci a nezměnitelná, uznány honitby jiné, lze podřadit pod důvod odmítnutí návrhů podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti. Taková změna právních vztahů v dotčeném území totiž znamená, že zde není v potřebném rozsahu území v dispozici vlastníků uvedených v seznamu členů, na kterém by mohla honitba vzniknout. K takovým územím, kde se překrývají navrhované honitby a honitby uznané pravomocným a tedy nezměnitelným rozhodnutím, totiž není možné při posuzování celkové výměry nezbytné pro vznik společenstevní honitby přihlížet. Tuto situaci je pak třeba posoudit tak, že taková výměra nedosahuje výměry stanovené zákonem pro vznik společenstevní honitby, neboť na jednom území nemohou dvě či více honiteb najednou vzniknout. Uvedené námitky žalobců proto soud posoudil jako nedůvodné.

Za důvodné nepovažuje soud ani námitky týkající se paralelně vedených řízení o uznání honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V.. Skutečnost, že o žádosti o uznání honitby V. a žádosti o uznání honitby Jeviněves nebylo rozhodováno ve společném řízení, není podle soudu takovou vadou, která by představovala důvod pro zrušení napadeného

rozhodnutí. Lze souhlasit se žalobci potud, že s ohledem na skutečnost, že tato řízení se alespoň v určitém rozsahu týkalo těchto účastníků a zároveň spolu věcně souvisela, bylo společné projednání žádosti vhodné a že tomuto nemohla bez dalšího bránit pouze skutečnost, že řízení o žádosti žalobců bylo přerušeno. Pokud však byly obě žádosti projednány samostatně, nezbavilo to žalobce postavení účastníků v řízení o uznání honitby V., kde tak měli a mohli uplatňovat svá práva. S ohledem na data, ze kterých pochází rozhodnutí městského úřadu (11. 12. 2006) a žalovaného (19. 3. 2007) ve věci honitby V., se přitom jedná o námitku, která měla být uplatňována právě v řízení o vydání těchto rozhodnutí. Zdejší soud nesdílí názor žalobců, že v řízení o uznání honitby V. byli opomenutými účastníky a proto se nejedná o pravomocně uznanou honitbu. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2007, č. j. 18724/2007/KUSK-OŽP/MaG, sp. zn. SZ_18724/2007 /KUSK/2, na jehož základě je v současnosti honitba V. pravomocně uznána, jednoznačně vyplývá, že žalobci měli postavení účastníků řízení (dokonce toto rozhodnutí bylo vydáno na základě jejich odvolání). Uvedené platí rovněž pro řízení ve věci honitby Nová Ves [v rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 24. 3. 2003, č. j. 56/02/ŽP, je žalobce a) uveden v rozdělovníku za HS Jeviněves jako osoba, které má být rozhodnutí doručeno]. Že se žalobci seznámili s rozhodnutím ve věci uznání honitby Ledčice-Jeviněves I, vyplývá také z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2005, č. j. 8 Ca 186/2004-42, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 38/2005-78, týkajících se žaloby Přípravného výboru HS Jeviněves proti rozhodnutí o zapsání HS a uznání honitby Ledčice-Jeviněves I. Zdejší soud nepochybuje o tom, že se žalobci s rozhodnutími ve věci honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V. seznámili a měli tak možnost se proti nim bránit jak v rámci odvolacího řízení, tak prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Skutečnost, že tak žalobci neučinili (honitba V., kdy ze spisů nevyplývá, že by se žalobci proti rozhodnutí žalovaného z roku 2007 domáhali soudní ochrany) nebo že tak neučinili způsobem vedoucím k meritornímu posouzení věci (srov. výše uvedená usnesení Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu ve věci honitby Ledčice-Jeviněves I) nemůže být rozhodná pro posouzení zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. V projednávané věci se zdejší soud může zabývat pouze předmětem vymezeným řízením o uznání honitby Jeviněves a registraci HS Jeviněves. Žalobci tvrzené vady rozhodnutí o uznání honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a zejména V. a řízení, které jejich vydání předcházela, měly být namítány v rámci těchto řízení, eventuálně v žalobě proti těmto rozhodnutím. To platí zejména o námitce žalobců, že má být upřednostněna vůle vlastníků honebních pozemků, v rámci jaké honitby se tyto mají nacházet. Zdejší soud se tak jimi vůbec nemohl meritorně zabývat. Pokud žalobci namítají, že se součástí jiných honiteb staly pozemky, jejichž vlastníci projevíli vůli k „založení“ společenstevní honitby Jeviněves a sdružit se v HS Jeviněves, jakož i jiné vady řízení ve věci uvedených tří honiteb, nemůže být tato skutečnost předmětem řízení před zdejším soudem a na konkurenční honitby je třeba s ohledem na právní moc rozhodnutí o jejich uznání hledět jako na honitby existující.

Zdejší soud však dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí neobstojí s ohledem na závažné nedostatky svého odůvodnění. To, že se žalovaný skutečně mohl primárně zabývat tím, zdali současný právní stav v předmětném území vznik HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby Jeviněves vůbec umožňuje, a v případě záporné odpovědi na tuto otázku může návrh žalobců bez dalšího odmítnout, totiž neznamená, že takové rozhodnutí nemá být náležitě odůvodněno. Z napadeného rozhodnutí však dostatečně nevyplývá, z jakých důvodů právní vztahy nastolené v současné době v předmětném území znemožňují žádosti žalobců vyhovět. Pouhé odkazy na rozhodnutí o uznání honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a Vraňany s uvedením data nabytí právní moci nelze považovat za dostatečné. Za řádně odůvodněný nemůže tento závěr soud považovat ani ve spojení s odůvodněním rozhodnutí

městského úřadu ze dne 23. 5. 2007. Zde se sice městský úřad zabývá „překryvy“ pozemků tvořících navrhovanou společenstevní honitbu Jeviněves se sousedními honitbami, ale z jeho závěrů není rozsah toho, jak se uvedená území překrývají, vůbec patrný. O podrobnější posouzení se městský úřad snaží pouze ve vztahu honiteb Jeviněves a V., avšak ani toto není z hlediska napadeného rozhodnutí dostačující. Městský úřad totiž vycházel v případě honitby V. z rozhodnutí z roku 2003, kdežto podle napadeného rozhodnutí byla tato honitba uznána na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2007. Vedle toho městský úřad při srovnávání vycházel z výměry honebních pozemků zakládajících členů HS V., k této honitbě byly však některé pozemky rovněž přiřčeny. Městský úřad navíc v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2007 uvádí, že „[p]řekryv honebních pozemků společenstevní honitby V. a navrhované společenstevní honitby Jeviněves je nepřezkoumatelný“. Z uvedeného plyne, že městský úřad sám neměl jasno v tom, jak přesně se překrývá území honitby V. a navrhované honitby Jeviněves. Nejasnost způsobuje rovněž otázka uznání honitby Ledčice-Jeviněves I, která byla podle rozhodnutí městského úřadu a podle napadeného rozhodnutí uznána rozhodnutím Městského úřadu Kralupy nad Vltavou ze dne 17. 3. 2003, č. j. 66/02/ŽP, z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 38/2005-78, však vyplývá, že toto rozhodnutí bylo změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2004, č. j. 5724/31740/03/OŽP-Kon.

Pokud žalovaný odmítl uznání společenstevní honitby Jeviněves a zapsání HS Jeviněves z důvodu změny právních poměrů v dotčeném území, musí z napadeného rozhodnutí být jednoznačně patrné, z jakých důvodů a v jakém rozsahu se tento stav změnil ke dni vydání napadeného rozhodnutí, aby bylo možné uzavřít, že to znemožňuje žalobcům vyhovět i v případě, že by tady ke dni ustavující valné hromady důvody pro vznik honitby a zapsání HS Jeviněves byly. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že výměra překrytí honiteb Ledčice-Jeviněves I, Nová Ves a V. s pozemky, které teoreticky mohly tvořit společenstevní honitbu HS Jeviněves je 270,8645 ha. Zároveň žalovaný předložil a jako důkaz navrhl mapový zákres, který vytvořil pro potřeby výše uvedeného řízení před Městským soudem v Praze a ze kterého má vyplývat, do jaké míry se území čtyř předmětných honiteb překrývají.

Pokud se žalovaný chtěl zabývat nejprve otázkou, zda současné právní vztahy v dotčeném území vůbec ještě umožňují návrhu na uznání honitby a zapsání HS Jeviněves vyhovět, což jej následně vedlo k odmítnutí obou návrhů napadeným rozhodnutím, musí z tohoto rozhodnutí jasně vyplývat, jakým způsobem a v jakém rozsahu se pravomocnými a nezměnitelnými rozhodnutími uznané honitby překrývají s územím, které teoreticky, tj. aniž by se žalovaný prozatím zabýval splněním dalších podmínek pro uznání honitby a registraci HS mohlo tvořit honitbu Jeviněves. Z rozhodnutí o odmítnutí návrhu musí být v takovém případě jednoznačně patrné, že změna právních vztahů v dotčeném území již neumožňuje uznání honitby, kterou musí mimo jiné tvořit souvislé území o minimální rozloze 500 ha. Jinými slovy z rozhodnutí musí být patrné, že se území dříve potencionálně tvořící honitbu Jeviněves uznáním jiných honiteb natolik „vyprázdnilo“, že podmínka existence souvislého území o výměře 500 ha již není naplněna. Těmto požadavkům však napadené rozhodnutí, a to ani ve spojení s rozhodnutím městského úřadu, zdaleka nevyhovuje. Proto nemůže napadené rozhodnutí obstát, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Důkazním návrhem ani vyjádřením žalovaného přitom vadu spočívající v nedostatku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přitom nelze dodatečně odstranit (srov. např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, a judikaturu na něj navazující).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí představuje natolik závažnou vadu řízení, která bez dalšího musí vést ke zrušení takového rozhodnutí. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil.

V dalším řízení se žalovaný buďto bude zabývat otázkou, zda zde ke dni ustavující valné hromady byly důvody pro zapsání HS Jeviněves a uznání společenstevní honitby, nebo otázkou, zda současné právní vztahy v dotčeném území vůbec umožňují návrhu vyhovět. V případě, že se bude opět primárně zabývat druhou jmenovanou otázkou, bude vycházet ze stavu v území ke dni vydání jeho rozhodnutí. Dojde-li k závěru, že s ohledem na změnu právních vztahů v dotčeném území již uznání honitby a zapsání HS Jeviněves nejsou možné, uvede v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakým způsobem a v jakém rozsahu se pravomocnými rozhodnutími uznané honitby překrývají s územím, které za předpokladu oprávněnosti veškerých přihlášek (resp. těch, u nichž žalovaný výslovně nedovodí jejich neoprávněnost) mohlo tvořit honitbu Jeviněves. Zároveň před vydáním svého rozhodnutí dá možnost přípravnému výboru HS Jeviněves vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Při svém rozhodování bude přitom postupovat podle správního řádu z roku 2004, neboť podle jeho § 179 odst. 1 se podle dosavadních předpisů postupuje pouze v řízeních, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona. Správní řízení v projednávané věci přitom bylo naposledy pravomocně ukončeno nabytím právní moci napadeného rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného, tedy *obiter dictum*, zdejší soud uvádí, že si je vědom, že správní řízení s největší pravděpodobností povede k odmítnutí návrhu na uznání honitby a zapsání HS Jeviněves. Nasvědčuje tomu situace v dotčeném území, která vyplývá nejen z mapového zákresu předloženého žalovaným, ale zejména z mapových zákresů honiteb dostupných na internetových stránkách Ústavu pro hospodářskou správu lesů, tedy organizační složky státu zřízené Ministerstvem zemědělství (www.uhul.cz), kde oproti zákresu předloženému žalovaným do dotčeného území zasahuje rovněž bažantnice Horní Beřkovice a honitba Kostomlaty pod Řípem. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012 vyplývá, že současně nastolené právní vztahy v dotčeném území mohou vést k neúspěchu přípravného výboru HS Jeviněves. Veřejně přístupné informace tomu nasvědčují. Na druhou stranu však není možné rezignovat na procesní práva účastníků, kteří mají základní právo na odůvodnění rozhodnutí, tedy právo se vyčerpávajícím a přezkoumatelným způsobem dozvědět, z jakých důvodů jejich návrh nemůže být úspěšný. Jen tak může být věc, jejíž geneze sahá až do roku 2002, konečným způsobem uzavřena.

Druhým výrokem zdejší soud rozhodl o povinnosti žalobce b) zaplatit soudní poplatek. V řízení totiž byl zaplacen soudní poplatek pouze žalobcem a). S ohledem na skutečnost, že přípravný výbor HS podle zákona o myslivosti nemá právní subjektivitu a k žalobě jsou legitimováni pouze jeho členové (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 38/2005-78), je třeba v projednávané věci na žalobu hledět nikoliv jako na žalobu podanou přípravným výborem, ale na společnou žalobu dvou samostatných žalobců. Účastníci řízení, kteří učinili společný návrh, mají povinnost zaplatit soudní poplatek každý zvlášť (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011-251). Protože žalobce b) dosud soudní poplatek neuhradil, byla mu tato povinnost uložena v souladu s ustanoveními § 9 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích“) uložena ve výroku rozsudku. Tato částka byla současně zahrnuta do nákladů řízení, na jejichž náhradu mají úspěšní žalobci právo.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli naproti tomu plně úspěšní, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení ve výši 18.729,20 Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč za každého ze žalobců [převzetí a příprava zastoupení a žaloba podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 téže vyhlášky), dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, náhrada za 21% DPH z předchozích částek ve výši 2.209,20 Kč a soudní poplatky ve výši 6.000,- Kč.

Osobě zúčastněné na řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nepřísluší, neboť jí soud žádnou povinnost neuložil a soudu není známa ani žádná okolnost hodná zvláštního zřetele, která by výjimečné přiznání náhrady nákladů odůvodňovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. listopadu 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová